

1.

Londýn sa pomaly ponáral do tmy. Nebola ešte noc, ale nebol už ani deň. Slnečné lúče sa skryli za mohutné oblaky a na mesto padala podvečerná hustá hmla. V St. James parku vládol v túto hodinu pokoj. Turisti s fotoaparátmi oddychovali v hotelových izbách, vytratili sa aj deti so zmrzlinou a posledný dnešný bežec si zaväzoval šnúrky na autobusovej zastávke. Slávny zvon Big Ben odbil ôsmu hodinu. Prastaré mohutné stromy jeden po druhom objímala tajomná a trocha desivá hmla. Len veвериčka bežala, čo jej sily stačili. Preskakovala z kameňa na kameň, zo zábradlia na trávu a sústredene mapovala každý jeden meter. Obratne minula krdel' kačiek, šikovne prebehla cez drevený most na jazierku a ďalej trielila vpred. Pohybovala sa rýchlo a nenápadne. Ostražito striehla, či ju niekto nesleduje, a pri každom zoskoku jej labky mäkko a ticho dopadli na pevný povrch.

Ostatné veвериčky zo St. James parku ju s napätím pozorovali zo svojich skrýš. Cez deň to bývali hravé a prítulne pôsobiace mestské zvieratká. Nikto ani len netušil, že pracovali v utajení a svoju úlohu plnili dokonale. Hlavnou zásadou bolo: nevzbudiť zbytočnú pozornosť. A tak si ochotne odhryzli z keksíka, keď ich v parku ponúko akési dieťa, dali sa vyfotografovať natešenými rodičmi alebo okoloidúcim predviedli fascinujúce divadlo preskokov cez najvyššie konáre stromov. To všetko ovládali bravúrne. Bez kamufláže by ich prísne tajné poslanie mohlo byť ohrozené. A veвериčky z londýnskeho St. James parku neboli ani náhodou obyčajné.

„Pozri, veвериčka!“ vykričlo zrazu neznáme dievčatko a ukázalo na malé zvieratko bežiace naprieč parkom. Veвериčka sa zháčila a prudko zastala. „Čosi drží v papuľke,“ prizrelo sa dievčatko.

Veвериčka vedela, že ďalej nemôže otáľať, hoci pravidlá zneli jasne a prikazovali každej z nich správať sa k návštevníkom milo. Nastaviť ňufáčik, očistiť si pred nadšeným obecenstvom tvár, ukázať labky, našuchoriť chvost. Kto stretne veвериčku zo St. James parku, musí jednoducho povedať, že ide o najzlatšie stvorenie v Londýne. Ale na to teraz nebol čas.

Keď dievčatko vytiahlo z bundy mobil a nasmerovalo kameru na malé stvorenie, veverička vedela, že ide o nevinné stretnutie. Žiadny špión na obzore. Rýchlo zahla za roh a vyskočila na odkvap. V duchu si priala, aby jej popri lezení z papuľky nevypadol odkaz. Tuho objala čiernu kovovú rúrku a vyťahovala sa hore najprv prednými a potom zadnými labkami. Keď už bola takmer na konci, silou sa zaprela o rímsu a švihom sa dostala na chodník. Teraz nasleduje najťažšia časť cesty. V parku sa cítila ako doma. Poznala každý kmeň stromu, každú lavičku aj puklinu v betóne, ale pri pohľade na otvorené námestie pred Buckinghamským palácom od strachu sucho preglgla.

Musím sa upokojiť a preskúmať terén, pomyslela si a preskúmala okolie. Nikde nikto. Keby veverička nebola veveričkou, ale mačkou či holubom, bolo by to okej. Malý hlodavec sa predsa len ľahšie stratí v dave.

Nenápadne preklzne popod nohy a rýchlymi otočkami sa prešmykne vpred. Existuje niečo výstrednejšie ako veverička bežiaca uprostred prázdneho námestia s papierovým zvitkom v papuľke? Zvlášť ak by sa za niektorým stĺpom práve ukrýval špeh.

Nijakého zveda nezbadala. Iba dievčatko, ktoré sa na ňu dívalo z okraja cesty. Veverička sa rozhodla. Musí riskovať. Natiahla si predné labky, naklonila sa dozadu a vyštartovala. Cesta naprieč námestím nebola krátka. Malé vydýchnutie si mohla dovoliť až pred monumentálnou sochou kráľovnej Viktórie. Za jej vlády ženy nosili nariasené šaty, úzke korzety a muži mali na hlavách cylindre a v rukách zdobené drevené paličky. Zastala pri pomníku a náhle sa otočila späť. Znepokojilo ju, že malé dievčatko s červenými vlasmi na ňu ešte stále začudovane hľadí.

Nemôže byť predsa špiónka, je to len dieťa, nahovárala si v duchu a opäť sa rozbehla. Minula dva obrubníky, preskočila štyri kanály a konečne bola v cieľi. Takmer.

Brány pred majestátnym Buckinghamským palácom boli vysoké a bohato zdobené všakovakými ornamentmi. Veverička v papuľke pevne zovrela odkaz a skryla sa za jeden zo stĺpov. Vedela, že keď prejde cez bránu, nebude jej hroziť už žiadne nebezpečenstvo. Palác bol prísne strážený londýnskou kráľovskou gardou. Ochrancovia jej výsosti stáli bez pohnutia pri svojich drevených búdkach a ich červené uniformy s vysokými čiernymi čapicami vzbudzovali rešpekt.

Ani oni nesmeli veвериčku v utajení zbadat. Podľa oficiálnych zákonov hľadavce nemali do paláca povolený vstup. Oči členov kráľovskej gardy boli trénované a nesmel im uniknúť ani jediný votrelec. Veverička uvažovala, ako preniknúť do zámku bez povšimnutia.

„Nezabúdajte, že pod lampou býva najväčšia tma!“ Spomenula si zrazu na slová starej veveričky, ktorá ju od malička školila na ich tajné poslanie. Vybrala sa preto tou najneočakávanejšou trasou, a to priamo k dvom členom gardy, ktorí strážili hlavný vchod do zámku. Spomalila krok a pokojne kráčala rovno za ňufákom. Labky mätko pokladala na kamennú dlažbu. Strážnici pozorne sledovali, či sa okolo nich nedeje niečo nekalé, ale pod nohy sa ani jeden z nich nepozrel. Veverička si konečne vydýchla. Podarilo sa jej prekĺznuť až za drevenú búdku. „A teraz rovno hore!“ posmelila sa.

No vtom sa jeden zo strážnikov prudko otočil a vykročil rovno k nej. Veverička sa zľakla, nemala sa kam skryť. Pozrela hore a nad hlavou jej visel zväzok kľúčov. Strážnik si ide istotne po ne. Rýchlo prestrčila hlavu pod okraj drevenej búdky a snažila sa napchať dnu celá. Otvor bol však príúzký a trčal jej z neho dlhý huňatý chvostík.

„Pod' dnu,“ dohovárala mu, no márne.

Strážnik sa postavil rovno nad ňu a vzal do rúk kľúče. Zaštrngali. Tajne dúfala, že ju nikto nezbadá. Strážnik odkračal preč. Veverička vystrčila hlavu spod drevenej laty a zrazu nešťastne prskla. Zvitok s odkazom ostal zakliesnený pod búdkou.

„Len to nie!“ zúfalo vzdychla. Čo teraz? Nebol čas otáľať. Rýchlo si ľahla na bruško a prisunula sa tesne k otvoru. Prednú labku, ktorú mala najdlhšiu

a najšikovnejšiu, vsunula dovnútra a snažila sa nahmatať papierový zvitok. Len čo sa jej to podarilo, začala mykať labkou sem a tam, až sa odkaz konečne natočil správnym smerom. Jedným chvatom ho uchopila, vsunula do papuľky a vystrelila hore. Najprv vyšla na drevenú búdku, odtiaľ skokom na priečelie dverí, hop na rímsu a šup na balkón. Okno do spálne bolo pootvorené.

Veverička opatrne nakukla dnu a na zelenom mahagónovom kresle zbadala kráľovnú. Čítala si knihu. Veverička ešte silnejšie stisla papierový zvitok. Vedela, že panovníčku nesmie rušiť, zároveň však bola presvedčená o tom, že tentoraz ide o mimoriadnu situáciu. Prešmykla sa cez otvorené okno a zoskočila na mäkký huňatý koberec s kvetinovým vzorom. Kráľovná si ju zatiaľ nevšimla. Bola celkom pohrúžená do čítania. Veverička obratne vyskočila na operadlo kresla a slušne počkala, kým ju jej výsosť zbadá. Všimla si ju vo chvíli, keď pretáčala stranu.

Stretli sa im pohľady. Azda by sa dalo očakávať, že stará dáma v momente skríkne od strachu alebo vyskočí na rovné nohy. No tak ako malú veveričku od mláďatka učili pracovať v utajení, kráľovnú zas od malička viedli k tomu, aby v akejkoľvek chvíli zachovala pokoj. Zahľadela sa na zvieratko spýtavými očami, akoby očakávala nejaké vysvetlenie. Malá veverička sa však neprišla porozprávať ani sa ponúknuť šálkou anglického čaju s mliekom. Urobila dva kroky vpred a nastavila kráľovnej papuľku.

Vtedy jej výsosť zbadala papierový zvitok a od prekvapenia a hrôzy vytreštila oči.

Na chvíľu sa zdalo, že lapá po dychu. Nakoniec vstala a zašla po čosi do pracovného stola. Otvorila drevenú zásuvku so zlatou rukoväťou a vybrala z nej malú plechovú škatuľku. Do ruky vzala jednu zázvorovú sušienku. Podišla k veveričke, opatrne zobrala papierový odkaz a podala jej sladkú odmenu. Malé zvieratko vďačne prijalo zaslúženú dobrotu.

„Sú to už roky, odkedy ma svojou návštevou naposledy poctila veverička zo St. James parku,“ povedala kráľovná potichu a z jej hlasu bolo cítiť napätie aj smútok. Veverička zdvihla zrak od sladkej sušienky a súcitne prikývla.

„Pevne som verila, že vaše nadštandardné služby už nebudú v modernom svete viac potrebné. Keď som naposledy otvorila škatuľku so sušienkami pre veveričky, jedna z vás mi práve prišla zvestovať, že sa v Európe začala vojna. Bolo to už dávno, veľmi dávno, ale na ten pocit zdesenia nikdy nezabudnem.“ Kráľovná zvieratko pohľadila po kožuchu a v dlani pevne zovrela papierový zvitok.

„Už som na vás takmer zabudla, moji najvernejší agenti. Ale zlo vo svete neprestalo vystrkovať svoje pazúry. Len ticho čakalo na ďalšiu príležitosť,“ dodala smutným hlasom a roztvorila dľaň.

Veverička prehltnula posledný kúsok sušienky a zvedavo pozrela na kráľovnú. Aj v tejto napätej chvíli obdivovala jej krásne upravené biele vlasy a dlhú hodvábnu nočnú košeľu.

Jej veličenstvo bývalo v Buckinghamskom paláci vždy od pondelka do piatka. Každý víkend odcestovala stará dáma v sprievode svojho manžela a služobníkov do sídla v zámku Windsore. Bol to vraj najrozľahlejší obývaný hrad na svete a počas storočí sa tu vystriedalo mnoho panovníkov. Veverička mala šťastie, že bol práve štvrtok, inak by musela prekonať mnoho väčšiu vzdialenosť.

Kráľovná nemala tušenie, čo sa v papierovom zvitku skrýva. Ťažkala ho v otvorenej dlani, akoby išlo o prekliaty predmet, ktorý by najradšej ihneď zničila. Ani veverička nepoznala informácie o jeho obsahu. Vedel to zatiaľ iba jediný tvor. Stará veverica, ktorá mala na starosti celý oddiel tajnej veveričej služby. Kráľovná zvitok jemne chytila medzi prsty a pomaly ho rozvinula.

Za oknami Buckinghamského paláca už nastala noc a konáre vzdialených stromov maľovali v prítmí miestnosti hrozivé obrazce. Zrazu sa obloha ešte viac zatemnila a nebo prešiel blesk. Veverička sa strhla a nenápadne sa prisunula bližšie ku kráľovnej. Na balkón začali bubnovať kvapky dažďa a silný vietor s hukotom zabuchol veľké okno. Kráľovná, akoby čakala na tú správnu chvíľu, vstala a prešla k horiacemu krbu, z ktorého kde-tu prskali plamienky ohňa. S pevným pohľadom odvinula posledný roh zvitka a očami prešla po písmenách.

„V Londýne je Drumnadrochit,“ prečítala nahlas.

Veverička nemala ani poňatia, kto alebo čo je Drumnadrochit, ale reakcia kráľovnej hovorila jasnou rečou. Jej veličenstvo vydesene zavrelo oči a sadlo si späť do kresla. Napriek tomu, že na kráľovskom dvore bolo vždy nevhodné prejavovať emócie, jej výsosť si ponorila tvár do dlaní a sťažka vzdychla. Keď sa opäť vzpriamila, v očiach sa jej leskli slzy.

„Svetu hrozí veľké nebezpečenstvo,“ vyhlásila nakoniec a hodila otvorený papierový zvitok do ohňa.

